

εύρης τάχα πολλούς νέους αγοραστές και συνδρομητές) Δαφροστεφής Βασιλέα (ευχαριστώ πολύ δια τας ενέργειάς) επίμενε σύ και θά λάβης και απάντησιν, ...) Πατριδα των Ηρώων (μα νομίζω ότι εκείνη την ημέραν έβραχε και ξυφρεί, οι Αθηναίοι φοβούνται λιγάκι την βροχήν σου τὸ λέγω, διότι ζούσας ως τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πιθανὸν νὰ μὴ τὸ φαντάζουσαι) Δοξασιμένον Ρήνον (βραβεῖον ἔστειλα ἢ ἐπιστολὴ σου διεβιβάσθη) βλέπεις, ὅτι ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία ἀνευρέθη) Νέρονα (καλὰ ἔκαμες καὶ δὲν τὰ ἐδιάβασες δὲν θὰ σὲ ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε!) Γενναίωνων Στρατηλάτην (ἔστειλα) Λεωνίδαν Μ. Μπ., (εἶνε νὰ μὴ καυχώμαι δι' ἕνα συνδρομητήν μου ποὺ ἔρχεται πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις μεταξύ 123 καὶ ἐκλέγεται ἔπειτα μεταξύ 40, παραστάτης τοῦ σημασιφόρου; σὲ συγγαίρω, καὶ εἰς ἀντίθετον!) Φλοριντὸς (χαρτωμένους ὁ διάλογος, πράγματι, ἀλλὰ οἱ στίχοι, δυστυχῶς, πλημμυλεῖς) Προγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (βραβεῖον ἔστειλα) Ἡρώα τοῦ 1913 (θὰ πῶ εἰς τὴν Ἡρωοῦσιν Σάμον, ὅτι ἔγι μόνον ἕνα, ἀλλὰ τρεῖς γατάκια ἔχει ἡ γάτα σου, τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ὠνόμασες πρὸς τιμὴν τῆς «Ἡρωϊκῆς Σάμου» — ἂν εἶνε ὄνομα αὐτὸ γὰ γατάνι!) Μεγάλην Ἑλλάδα, Πειρατὴν Νεοαἰδούλαν κ' π. κλπ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου.

512 Δεξιόγραφος.
Διὰρσιν τοῦ γρόνου
Μ' ἀντωνυμίαν ἐνώσω
Κι' ἀρχαίον βασιλέα
Κριτὴν σοῦ φανερούου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀτιέρος

513 Συλλαβόγραφος
Ἐν γράμμα γαλλικῶν
Με τρεῖς ἑλληνικά
Ἄν ξέρῃς νὰ ἐνώσῃς,
Ἀρχαίαν εἰς τὸ λεπτόν
Βασίλισσαν, ἢ πόλιν
Δικὴν μας; θὰ δηλώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

514 Στοιχειόγραφος
Βασιλέα τῆς Ἰνδικῆς
Ἐὰν ἀποπεφάσις,
Ἐνα Αἰγύπτιον θεόν
Παρειθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου

515 Μεταγραμματισμὸς
Εἶνε μέρος ἐνὸς ὄλου.
Ἄν τοῦ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Θὰ ἀρχίσῃ νὰ γυρίσῃ
Καὶ κλέθῃ ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

516 Πυραμῖς
+ Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος θεός.
* + * = Θεός.
* + * + * = Προφήτης.
* + * + * + * = Μεγάλον Ὀκεανίας.
* + * + * + * + * = Πέρσης στρατηγός.
* + * + * + * + * + * = Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καινογενεῖς Δάφνης

517 Ἐπανόρθωσις λέξεων
ΓΑΗΤΣ — ΕΣΣΤΑΜΙ — ΣΑΔΙΒ — ΠΥΣΔΑΝΟ
Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν ἀνωτέρω λέξεων ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Εὐρώπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

518 Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μεγαλόνησον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Πατριάρχην τῆς Γραφῆς.
1. Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, 2. Ἀδός κακός, 3. Βασιλεὺς τῆς Τριτίας, 4. Μέταλλον πολυτίμητον, 5. Παρηγορία ἐν ἐρήμῳ, 6. Πόλις τῆς Ἰωνίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θεριοπυλῶν

519 Γρίφος
τὰς τὰς ἠ ἠ
τὰς τὰς I ἠ φρ ὄνοι, σὺς.
τὰς τὰς ἠ ἠ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 33, 34

345. Μυσία (μῦς. ἴα.) — 346. Εὐριπίδης (εὐρύ π. δίς.) — 347. Ὀρος ὄρος. — 348. Κέδρος κέρδος.

349. **Α** 350. Νίκη ἢ θάνατος. — 351-356. Διὰ τοῦ Π: κήπος, τόπος, πέρας, Πάρος, πόσος, πέλμα. — 357. Ἄνα — ζν = α + (Ἀγῆ — αῦ =) γῆ + (Πέρσι — περί =) σύ + (Γαλα — γά =) λᾶ + (Μίνως — μίν =) δε = ΑΓΗ-ΣΙΔΑΟΣ. — 358. Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος, (εἰκοσιναί-ν' εἰς ὡς.)

359. Γυμνάσιον (Γῆ, μῦς, Σιών.) — 360. Κόσμος (Κῶς, σὺ, φῶς.) — 361. Μωρὸς — μωρός. — 362. Ὁ Ἐσπερος, ἢ Ἐσπέρα.

363. Π Κ 364. ΑΛΦΕΙΟΣ (λόφος, φί- Δ Ε Ι Α λος, ἔλαφος, ἴος, ὕψελος, Η Ν σίλος.) — 365 — 366. 1. Ὁ Σ Ι Ν Α Ἰππεῖον (εἰπέ Ρίον.) 2. Ὁ Ι Ὀ Β Κρίτων (κροεῖτων.) — 367. Ο Υ Χ Ι ΥΑΡΑ — ΑΡΗΣ (Ἰατρία, Ν Σ Δέλαρ ΡόμυΗ, ἌλαΣ.) — 368. Χρηστὴ γυνὴ πηδάλιον ἐστὶν οἰκίας. — 369. Ἐξ ἀνάγκης τὰ κακὰ (ἔξ ἀν-αγκ εἰς τὰ κα κα.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἔσωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὅν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρ. ἄδετος 3,50, χρυσόδετος 6,50 διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὅν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὅν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς διδάσκων εἰς τὸ Λέον- τεον Λύκειον τῶν Frères Maristes καὶ διαθετῶν ὡς, ζητεῖ παραδύσεις, Μέθοδος εὐθεῖα (methode directe) καὶ ἀποτελεσματικῆ.
Πληροφορίαι παρὰ τῆ «Διαπλάσει».

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 46ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 345)

ἈΘΗΝΑΝ: Γεωρ. Αλ. Κοκκίνης.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διακόνης.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαίτης.
ΚΑΛΑΜΑΡΝ: Τάκης Γαβρῆς (45, 46)
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσούλας (16, 46)
ΛΟΔΑΣ: (Ὀλυμπίων) Πλ. Σ. Δημητριάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαντῖνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Γλαβῆος ὁ Πατρεῦς, Α. Γ. Κυριακόπουλος, ΠΥΡΓΟΥ: Στ. Παπαμιχαλοπούλου, Ζαφ. Ν. Παπαμιχαλοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Στ. Ι. Κολοκοῆς.
ΤΡΙΚΚΛΑΡΝ: Ἀθ. Ἀναγνωστιάδης.
ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκίνης, Εδωγ. Δ. Σαραφειμ.

ΤΑ ΣΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ὄνομα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Πά- τραις ΔΙΑΝΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

ΤΟ 37ον ΕΤΟΣ
Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διά- πλασις τῶν «Παιδῶν» ἐισέχεται εἰς τὸ 37ον αὐτῆς ἔτος.
Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγ- ναίως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγρα- φῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.
Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗ- ΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσε- χοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθῆ- σμένος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπι- δα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνων ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν δλω δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγναίρω; προπληρώσαντες τὴν συν- δρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμῶνς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὁμοία μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώ- σεως ἐ. ἔ. ἢ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι με- χρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίω- μα νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἦ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ πᾶσα στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, καὶ μετὰ πᾶσα τὰ τριπλασίον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγόστεραι τῶν 15 κληρω- νονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνολοθευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι- τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

[14 — 108]

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

— Μπρῆο! ἐφώναξεν ὁ μεγαλέμπο- ρος δὲν μένει λοιπὸν παρὰ νὰ κρατήσωμε θέσεις.
— Ἐπιτέλους! ἐπιθύρσειν ἡ κυρία Ρι- σανέλ.
Μόνον ὁ Τζούλης ἐφάνη δυσαρτεστηθεὶς ἀπὸ τὴν εἰδήσιν, ἢ ὁποῖα εἶχε χαροποίησῃ ὄλους. Ὁ κ. Ρισανέλ τὸ παρετήρησε καὶ τὸν ἠρώτησε:
— Τί ἐπαθες, Τζούλη;... Δὲν χαιρέ- σαι καὶ σὺ, ποὺ φεύγομε ἐπιτέλους ἀπ' αὐτὸ τὸν παλῆτοπο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ- φίσωμε τὰ κοκκαλά μας;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τὴν χόρον ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
Ἐτησίαν... φρ. 8,— Ἐτησίαν... φρ. 10,—
Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50
Τριμηνος... 2,50 Τριμηνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1914

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐφραίμου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐτος 38ον. — Ἀριθ. 50

Μετὰ μικρὸν διάσταχμόν, ὁ νεαρὸς Παιρισινὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ.
— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη δὲν ἤ- θελα νὰ φύγομε ἀκόμη, γιατί ἔχω νὰ ἐκπληρώσω εἰς τὸ Μαρόκο κ' ἐν ἄλλο καθήκον.
— Τί καθήκον;
— Πρῶτον, νὰ εὐρῶ καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ ἐμπιστευθήκατε... ἔπειτα νὰ κανονίσω ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ ποῦ ἔχω μετὰ τὸν κ. Κατακτητὴν. Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ φύγω μαζὶ σας.
— Ὅλοι διεμαρτυρήθησαν.
— Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, τὰ ἐγκαταλείπω εὐχα- ρίστως. Πληρώσω μετὰ αὐτὰ τὴν χα- ρὰν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Λουλοῦ μου, ποῦ, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ μοῦ ἐστοί- χιζεν, ὄχι δύο, ἀλλὰ δέκα ἑκατομ- μύρια. Καὶ χωριστὰ ταῦτά του... Πᾶψε λοιπὸν, φίλε μου Τζούλη, νὰ λές ἀνοήσιες καὶ ἐτοιμάσου νὰ μπαρκαρισθῆς μαζὶ μας.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη δὲν ἤ- θελα νὰ φύγομε ἀκόμη, γιατί ἔχω νὰ ἐκπληρώσω εἰς τὸ Μαρόκο κ' ἐν ἄλλο καθήκον.
— Τί καθήκον;
— Πρῶτον, νὰ εὐρῶ καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ ἐμπιστευθήκατε... ἔπειτα νὰ κανονίσω ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ ποῦ ἔχω μετὰ τὸν κ. Κατακτητὴν. Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ φύγω μαζὶ σας.
— Ὅλοι διεμαρτυρήθησαν.
— Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, τὰ ἐγκαταλείπω εὐχα- ρίστως. Πληρώσω μετὰ αὐτὰ τὴν χα- ρὰν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Λουλοῦ μου, ποῦ, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ μοῦ ἐστοί- χιζεν, ὄχι δύο, ἀλλὰ δέκα ἑκατομ- μύρια. Καὶ χωριστὰ ταῦτά του... Πᾶψε λοιπὸν, φίλε μου Τζούλη, νὰ λές ἀνοήσιες καὶ ἐτοιμάσου νὰ μπαρκαρισθῆς μαζὶ μας.

«Ὁ Λοῦλιας ἐσταμάτησε τοὺς ἀνδρας του...»
[[Σελ. 358, στ. 6']]

— Ὅχι, εἶπε δὲν διεκινδύνευσα δύο φορές τὸ πεσεῖ μου, διὰ νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸ ποσόν. Ὁρκίσθηκα ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω, καὶ θὰ τὸ κάμω!
Ὁ ἑκατομμυριούχος εἶδεν, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἦτο περιττόν νὰ ἐπιμείνῃ.
— Καλὰ, ἀπεκρίθη. Ἐχομε ἀκόμη καιρὸ δεκαπέντε μέρες. Θᾶ σκεφθῆς.
Ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν αὐτὴν τὴν συζῆ- τησιν χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ μετὰ ζωνηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔκαμεν ἐντύ- πωσιν ἢ ἀκαταδάμαστος γενναϊότης τοῦ ἐφῆβου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἠψήθησε καὶ διέφυγε τῶσους κινδύνους, ἐπέμενε τώρα νὰ μετρηθῇ μόνος του μετὰ τὸν φοβε- ρὸν Κατακτητὴν.
Ἐπιστρέφων εἰς τὴν σκηνὴν του, ὁ ἀ- ξιωματικὸς ἐσκέπτετο, κτυπῶν τῆς μπότε- τῆς του μετὰ τὸ μαστίγιόν του, ὅπως συνῆ- θιζε κατὰ τὰς σοβαρὰς περιπτώσεις.
— Αὐτὸ τὸ παιδί ἀξίζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ θὰ ἦταν κρῖμα νὰ φύσω νὰ τοῦ

«Οἱ Γάλλοι!.. ἔφθασαν οἱ Γάλλοι!..»
(Σελ. 350, στ. γ')

συμβῆ κανένα κακὸ. Πρέπει νὰ φροντίσω τὸ ταχύτερον.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Ἡ κρύπητὴ τῶν ἑκατομμυρίων.
Ὁ Τζούλης ἐκράτησε τὸν λόγον του. Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ οὔτε τὸν κ. Ρισανέλ, οὔτε τὸν Λουλοῦ, ἀνεχώρησε ἕνα πρωτὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ τὰ ἑκατομμύρια. Σπεύδωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ἔ- καμνε τὸ ταξεῖδι μόνος.
Ὁ στρατηγὸς Δρῦδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνε- πιστευθῆ τὸ σχεδίον του, τῷ εἶχε δώσει δέκα ἱππεῖς διὰ νὰ τὸν συνοδεύσουν. Ἰ- πεσεῖθι δὲ εἰς τὸν σπουδαστὴν νὰ μὴ φα- νερώσῃ εἰς κανένα, καὶ προπάντων εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, τὸ μυστικὸν τῆς μικρῆς αὐ- τῆς ἐκστρατείας.
Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δέκα ἱππέων, ἐτέθη ἕνας λογιᾶς, ὀνομαζόμενος Λαμπέρ. Κατ' οὐσίαν ὅμως ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ὁ Τζούλης, διότι οἱ ἀνδρες εἶχον δια- ταγὴν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ νὰ τὸν ὑπα- κούουν.
Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ ἥρωός μας! Καλὰ ὠπλισμένος, μετὰ καλὸν ἄλογον καὶ

με τέτοια συνοδεία, ένόμιζαν ότι ο παραμυθικός κίνδυνος δεν ήτο δυνατόν να τον απειλήσει, κ' ήσθάνοντο θάρρος, με τους δέκα μόνον ίππείς του, να τά βάλλη με όλόκληρον τον μαροκινόν στρατόν.

Εύτυχως ο λοχίας ο διοικών το άποσπασμα, δεν συνεμερίζετο την πεποίθησιν του νεαρού Παρισινού και τόν έκαμε νακούση μερικώς φρονίμους συμβούλους. Και πρώτον τόν έπεισε ναρίσουν τα επίκινδυνα μέρη της Χαούγιας, την όποιαν διέσχιζαν πυκναι μαροκιναι περιπολαιο και να μεταβούν εις το Σάφι, ακολουθεύοντες την άκροθαλασσίαν.

Το δρομολόγιον αυτό θα τους έκαμνε να χάσουν τρεις ολοκληρούς ήμέρας. Ο Τζούλης όμως άνωμολόγησεν, ότι ο ύπαξιωματικός είχε δίκαιον, όταν, χωρίς κανέν έμπόδιον, εύρεθησαν μετ' ολίγον εις την έρημον Ζαίρ, όπου κανένα κίνδυνον δεν διέτρεχον πλέον, διότι όλαί αι έπανεστατημένοι φυλαί ήσαν συγκεντρωμένοι περί τής Καζαμπλάνκας. Ούτω, τέσσαρες ήμέρας μετά την άναχώρησιν εκ του στρατοπέδου, ο Τζούλης με την συνοδείαν του έφθασεν εις τους πρόποδας του Δζεμπιλέ.

Επρόκειτο τώρα να εύρη τόν δρόμον, που ήκολούθησεν άλλοτε με τόν Μαρκήσιον. Κ' έδω ήτο όλη ή δυσκολία.

Το πρώτον ήμισυ αυτού του δρόμου ο Τζούλης το είχε κάμνη νύκτα, δεμένος επάνω εις ένα μουλάρι. Δεν ένθυμείτο λοιπόν διόλου τα μέρη που είχε περάσει.

Μετά ματαιάς περιπλανήσεις ολοκληρώρου ήμέρας, κατώρθωσεν έν τούτοις να εύρη τα στενά του Σαμπ-έλ-Γραδ και το μέρος ακριβώς όπου ο Λουλου είχε ενδη τόν λαόν. Άνεγνώρισεν την χαλικώδη άτραπών κ' έφθασε τέλος, ακολουθούμενος από τους ίππείς του, εις το όροπέδιον, όπου είχαν σταματήσει με τους ανθρώπους του Μαρκησίου και όπου τους είχαν δέσει εις τα μουλάρια.

Ο Τζούλης εθριάμβευε, διότι, μετά την άνεύρεσιν αυτού του σημείου, δεν είχε παρά νακούλησθη την κορυφογραμμήν του βουνού, δια να φθάση εις το μέρος, όπου είχε επιχειρήσει την επίκινδυνον εκείνην κατάβασιν. Και ήτο βέβαιος, ότι θα τή άνεγνώριζε, διότι είχε μείνη εις την μνήμην του ως ζωτογραφία ο διγυγιώδης εκείνος κρημνός, με τους όγκολίθους του, το δένδρον όπου είχε πιασθή, και τόν χειμαρρον που έρρεεν εις το βάθος.

«Έδω είνε!» έφώναζε περιχαρής εις τους ίππείς του όταν έφθασαν, προς το βράδυ, εις το βράχρον, το όποτον ο

Τζούλης ώνόμαζε «κρύπτην των εκατομμυρίων».

Οί ίππείς έσταμάτησαν περιεργοί να ίδούν τι θα έγίνετο εκεί.

Ο κρυμμένος θησαυρός τοίς έφαινετο ολίγον σαν παραμυθι και, με όλην την συμπάθειαν που ήσθάνοντο δια τόν Τζούλην, δεν έπίστευαν ότι θα εύρισκαν εκατομμύρια...

«Ο αξιωματικός έσκέπτετο...» (Σελ. 357, στ. β')

Το ήθελαν όμως πολύ, διότι ο υίος του αρχιμαγειρου είχε υποσχεθή από χίλια φράγκα εις τόν καθένα. Χίλια φράγκα! δώρον βασιλικόν, όλόκληρος περιουσία δια τους πτωχούς και ταλαιπωρημένους στρατιώτας τής Άφρικής!

«Άνθρωποι εις τόν χειμαρρον.»

Μόλις έσκυψαν από το χείλος του κρημνού κ' έδύθησαν το βλέμμα εις τόν κάτωθεν χειμαρρον, ο λοχίας έσταμάτησε τους άνδρας του με άπότομον νεύμα και χαμηλοφώνως διέταξε:

— Σιωπή!.. Μη κάμετε κανένα κρότον!..

Είνε άνθρωποι εκεί-κάτω!

Συνειθισμένοι εις τας ενέδρας του μαροκινού πολέμου, οι ίππείς έκαμαν όπισω κ' εκρύφθησαν χωριστά, άλλος όπισω από ένα κορμόν δένδρου, άλλος όπισω από ένα θάμνον κάκτου. Εις όλίγα λεπτά, το άποσπασμα είχε εξαφανισθή, ως να το κατέπιεν ή γη. Δεν ήκούετο ούτε λέξις, ούτε κλαγγή όπλου ούτε καν κρότος πετλου.

Ο Τζούλης και ο λοχίας, κρυμμένοι και αυτοί όπισω από ένα βράχον, παρητήρουν με προσοχήν τα συμβαίνοντα εις την κοίτην του χειμαρρου. Το μέρος εκείνο, έντελώς έρημον άλλοτε, τώρα, προς μεγάλην άπορίαν του Τζούλη, είχε μεταβληθή έντελώς. Είς διάστημα πολλών εκατοντάδων μέτρων, το έδαφος ήτο διγυρημένον εις ίσα μέρη, δια πασσάλων και σχοινίων τεταμένων. Και μέσα εις τα διαμερίσματα αυτά, το χώμα έφαινετο σκαμμένον, άναστατωμένον, ως εάν είχαν δοκιμάσει να καλλιεργήσουν το πετρώδες και άνώμαλον εκείνο έδαφος! Άλλά δεν θα έπρόκειτο περι άποπείρας καλλιεργείας, διότι τα διαμερίσματα εξετεινότο κ' επί των υδάτων του χειμαρρου, τα όποια, εις πολλά μέρη, είχαν μεταστρέψη δια φραγμών.

Τρεις-τέσσαρες άνθρωποι, ώπλισμένοι με άξινιας και λισγάρια, έσκαπτον εις έν

διαμέρισμα με λύσαν. Εις το βάθος εκείνο, σκυμμένοι, δεν είχαν αντίληψη την παρουσίαν των ίππέων άνωθεν των...

«Έξαφνα ο Τζούλης άνεσκήρτησεν.»

Είχε διακρίνη, πηγαινοερχόμενος ανά τόν χειμαρρον και επιβλέποντα τους εργάτας, ένα άνθρωπον, τόν όποτον δεν έδυσκολεύθη γνήχνωριση.

— Ο Μαρκήσιος! είπε με πνιγμένην φωνήν. Είνε ο Μαρκήσιος!

— Ποιός Μαρκήσιος; ήρώτησεν ο λοχίας. Τι είνε αυτός;

Ο Τζούλης δεν απεκρίθη. Η παρουσία όμως του έμπιστου του Κάτακτητού εις την κρύπτην των εκατομμυρίων, τή είχε δώσει την λύσιν του αίνιγματος. Έπιλησίασε τόν ύπαξιωματικόν και του είπεν εις το αυτό:

— Τώρα τα έννοώ όλα. Αί εργασίαι αυταί γίνονται κατά διαταγήν του Κατακτητού, δια να εύρεθούν τα δύο εκατομμύρια. Βλέπετε; Έχώρισαν όλην την επίφάνειαν εις μικρά τετράγωνα, όπως γίνεται εις τα χρυσωρυχεία, και τώρα τα σκάπτουν ένα-ένα.

Ο λοχίας, άκούσας αυτήν την εξήγησιν, έσκυθρώπασε.

— Χμ! χμ! έκαμε. «Ωστε το μέρος φρουρείται. Οί άνθρωποι αυτοί θα μάς έμποδίσουν να πάρουμε το θησαυρόν.»

— Πιθανόν, απεκρίθη ο Τζούλης. Άλλά θα τόν πάρουμε!

Ο Λαμπέρ εκίνησε την κεφαλήν με δυσπιστίαν και είπε:

— Θα είνε πολλοί εκεί-κάτω... περισσότεροι ίσως από μάς. Νά, μέτρα... Βλέ-

«Ο Τζούλης άνεκοίνωσε το σχέδιόν του...» (Σελ. 359, στ. α')

πω τούλάχιστον είκοσι εργάτες. . . Βάλε τώρα κι' εστους δεν φαίνονται; . . . Και μείς δεν είμεθα παρ' ένα!

— Και δεν φθάνουν δέκα Γάλλοι στρατιώται, απεκρίθη ζωηρώς ο Τζούλης, να κάμουν καλά είκοσι άραπάδες χωρικούς; «Επειτα είμαι κ' εγώ, και μπορείτε να

με λογαριάζετε για δύο, για τρεις, γιατί έχω να κανόνισω ένα προσωπικό λογαριασμό με τόν κύριο που δλέπετ' εκεί-κάτω.

Το σχέδιον του Τζούλη

Κατά βάθος ο Τζούλης ήτο καταγοητευμένος. Ποτε δεν ήλιπίζεν, ότι εργόμενος να πάρη τα εκατομμύρια του κ. Ρισανέλ, θα εύρισκε συγχρόνως την εύκαιρίαν να κανόνιση με τόν Μαρκήσιον τόν «προσωπικόν» του, ως τόν έλεγε λογαριασμόν...

Εν τούτοις δεν απέθη να παρασυρθή από την συνήθη του όρμητικότητα. Κι' έσκέπτετο, έσκέπτετο πολύ, δια να εύρη σχέδιον προσβολής, εξασφαλίζον την νίκην.

Ηξευρεν άλλως τε, ότι μόνον επί του έαυτου του έπρεπε τώρα να βασισθή, διότι οι στρατιώται εκείνοι τή είχαν δοθή άποκλειστικώς, δια να τόν προστατεύσουν κατά την διάρκειαν του ταξιδίου.

Δεν έπρεπε να διακινδυνεύσουν την ζωήν εις μίαν έντελώς ιδιωτικήν επιχείρησιν, σκοπός τής όποιας ήτο άπλοως χρηματισμός. Και ο λοχίας εξ' άλλου, όσον και αν έπόθει τόν θρίαμβον του Τζούλη, δεν θα ήθελε να εκθέσει εις κίνδυνον τους άνδρας του.

Μετά σκέψιν ενός τετάρτου τής ώρας, ο Τζούλης κατέστρωσε το σχέδιόν του και το άνεκοίνωσεν εις τόν Λαμπέρ.

— Το ασφαλέςτερον είνε, τή είπε, να περιμένουμε ως να φύγουν από τόν χειμαρρον αυτοί οι εργάται, και θα φύγουν άμα τελειώσουν την εργασία τής ήμέρας.

— Ναι, απεκρίθη ο λοχίας, καλά θα ήταν' δυστυχώς όμως δεν μπορούμε να βασισθούμε σ' αυτό.

— Γιατί; ήρώτησεν ο Τζούλης.

— Ίδές! είπεν άπλως ο Λαμπέρ, δείχνων τους εργάτας, οι όποιοί επέστρεφον έν σώματι εις ένα μέρος του χειμαρρου, όπου ήσαν στημένοι δύο τρεις σκηναί.

— Να πάρη ή όργη! έφώναζεν ο σπουδαστής κοιρούνται έδω δεν φεύγουν!

— Φυσικά, απεκρίθη ειρωνικώς ο λοχίας: δεν μπορούν, βλέπετε, να πάρουν το τραμ για να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Ο υίος του μαγειρου άνεγνώρισεν, ότι και αυτήν την φράση άκόμη, δεν έσκέφθη όπως έπρεπε, κ' εξετίμησε την βοήθειαν που του έδιδεν ο λοχίας με την έρθήν του κρίσιν και με την πείραν του.

Η παρουσία των είκοσι εκείνων ανθρώπων, κατεσκευασμένων τόνον πλυσίν του θησαυρού, καθίστα το έγχειρημά του ριψοκίνδυνον. Ούδ' επί στιγμην όμως έσκέφθη ο Τζούλης να το εγκαταλείψη, ή να το τροποποιήση. Εις μάτην ο ύπαξιωματικός τή συνίστα φρόνησιν.

— Άφίστε με, Λαμπέρ. τή έλεγεν. «Αν φοβάσθε δια την ζωήν των άνδρων σας, πάρτε τους. Θα πάω μόνος μου.»

Ο λοχίας ύψωσε τους ώμους του.

— Μα νομίζεις ότι θα σε έγκαταλείψωμε; Και οι στρατιώται μου οι ίδιοι

δεν θα τή ήθελαν, εξ' αιτίας των χιλίων φράγκων που τους ύπεσχεθής.

Ο Τζούλης έσφιξε την χείρα του Λαμπέρ και τή είπε μόνον:

— Ευχαριστώ!

Μετ' όλίγα λεπτά, νέον σχέδιον εξεφύτρωσεν από τόν γόνιμον νουν του, και το σχέδιον αυτό, πράγματι εύφύστατον, έτυχε τής επιδοκιμασίας του λοχιου. Ίδου περί τίνος έπρόκειτο.

Ο Τζούλης θα καθήρχετο μόνος εις τόν χειμαρρον, δια τής άτραπύ τήν όποιαν έγνώριζε και ή όποια ήρχιζεν εις άπόστασιν πεντακοσίων μέτρων από το μέρος όπου εύρίσκετο. Μόλις θα έβλεπαν οι στρατιώται από επάνω, ότι έφθασε, θα έσπρωγχαν όλους τους όγκολίθους, οι όποιοί εύρίσκοντο εις τα άκρα τής άτραπύ, ώστε να κρημνισθούν εις τόν χειμαρρον. Κατά κλήνη σύμπτωσιν, ο μεγαλειτερος εξ' αυτών εύρίσκετο ακριβώς άνωθεν τής κατασκευάσεως, όπου οι εργάται, άνυπόπτοι, έμαχείρευαν το δείπνον των.

— Ο διβολος να σκάση, έλεγεν ο Τζούλης, τέσσαρες-πέντε απ' αυτούς θα σκοτωθούν. Συγχρόνως οι άνδρες σας θα καβαλλικεύσουν και από το μονοπάτι θάρχησιν τόν τουφεκίδι. Οί Μαροκίνοι θα κυτάξουν άπάνω, θα ίδούν τους ίππείς που θα πιάνουν όλο το μονοπάτι, θα νομίσουν ότι είνε και άλλοι πολλοί από πίσω, και θα τή βάλουν στη φευγάλα. Τ' άλλα είνε δική μου δουλειά!

(«Επειτα συνέχεια».)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΗ Η ΓΑΛΛΙΑ!

Αγαπητοί μου,

ΠΟΙΟΥΣ λοιπόν πρέπει να γατώμεν, με ποιους να είμεθα: με τους Γερμανούς ή με τους Γάλλους; Ίδου μία έρώτησις, που απευθύνεται από παντού προς την Διάπλασιν, με την παρακλήσιν ναπαντήση ο Φαίδων, εκτενεστερα απ' όσον θάπαντούσεν αυτή εις την Άλληλογραφίαν.

Ευχαριστως, αγαπητοί μου, από θέλετε να μάθετε την ιδέα μου, θα σας την πώ. Είμαι με τους Γάλλους, αγαπώ τους Γάλλους. Τόσων πολύ μάλιστα, ώστε, μπορώ να πώ, δεν τους ξεχωρίζω σχεδόν από τους Έλληνας. Προητέρω δεν τή ήξευρα, δεν τή έννοούσα. Ένομίζα, ότι αγαπώ το ίδιο όλους τους «πολιτισμένους» λαούς. Άλλ' έπρεπε να έχω αργή ή φοβερή αυτς πόλεμος, έπρεπε να πυροποληθή ή Μητρόπολις των Ρημίων—ο Παρθενών αυτς τής Δύσεως,—έπρεπε να κινδυνεύση μίαν στιγμην ναλωθή το Παρίσι, να ταπεινωθή ή Γαλλία, να συντριφθή, να εκμηδενισθή από τόν γερμανι-

κόν όγκον, δια να έννοήσω, από τόν σπαραγμόν μου, πόσο βαθειά ριζωμένη ήτο ή άγάπη μου δι' αυτήν. Και άς έκοιμάτο προητέρω. Ο κίνδυνος έφθασε να την εξυπνήση...

Δεν είνε μόνον ή συγγένεια που μάς συνδέει με όλους τους λατινικούς λαούς. Είνε και κάτι άλλο ιδιαίτερον: ή πνευματική σχέσις, ή συναφεια, ή επικαιωνία. Η πρώτη ξένη γλώσσα που μάς μάθησεν, είνε ή γαλλική. Η πρώτη ξένη φιλολογία που μάς έλκύει και μάς ένθουσιάζει, είνε επίσης ή γαλλική. Και ή πρώτη ξένη ιστορία, και ή πρώτη ξένη ζωή. Γνωρίζομεθα με το γαλλικόν πνεύμα, τόνον συγγενής με το ελληνικόν, περισσότερο παρά με κάθε άλλο ξένον. Και αυτός είνε ο σπουδαιότερος λόγος, δια τόν όποτον το αίσθημά μου είνε κοινόν εις τους περισσότερους Έλληνας. Άλλως τε υπάρχει και ή άμοιβαίότης. Και οι Γάλλοι μάς αγαπούν επίσης. Πολύ ή όλίγον, μάς αγαπούν. Είνε τόν μόνον Έθνος εις την Ευρώπην, που μάς προστατεύει, όχι από διπλωματικούς λόγους, από συμφέρον, άλλ' από καθαρίν φιλελληνισμόν.

Σας είπα τόν αίσθημά μου, την προτίμησίν μου. Δεν πρέπει όμως να νομίσετε, ότι άλλο τόσον μισώ τους Γερμανούς. Τούρκοι είνε ή Βούλγαροι; . . . Είν' ένας μεγάλος λαός, εις τόν όποτον ή πολιτισμένη ανθρωπότης χρεωσται πολλά. Γιγαντας έχει έγάλη αυτή ή Γερμανία εις την Έπιστήμην, την Φιλοσοφίαν, την Τέχνην. Δεν είξέρω, με την αλήθειαν, και πότον άλλο Έθνος θα ήμπορούσε να κυνηγή δι' ένα Γκαίτε, δι' ένα Μπετόβεν, δι' ένα Κάντ, δι' ένα Έγκελ, δι' ένα Νίτσε, δι' ένα Μπαϊκλιν, δια να μην αναφέρω παρά τους «θεούς». Άδύνατον να μη θαυμάζη κανείς την δύναμιν του γερμανικού Έθνους, την όργανωσίν του και την άκμήν, εις την όποιαν έφθασε. Βέβαια, δεν είνε συμφέρον ή δύναμις αυτή να γίνη τυραννική, καταβλιπτική δια τους άλλους λαούς, και δικαίως συνησπίσθησαν, συνεμάχησαν, δια να την περιορίσουν. Άλλά δεν θα ήτο επίσης συμφέρον, αν κατεστρέφετο τώρα ή Γερμανία. Να νικηθή ναι, να τιμωρηθή, να περιορίση όλίγον την ιδέαν τής κοσμοκρατορίας,—την όποιαν άλλως τε κ' εκεί δεν έχει παρά ένα κόμμα, τόν στρατιωτικόν—άλλ' όχι να εκμηδενισθή, όχι να πάθη εκείνο που θα επάθαιεν έξαφνα ή Γαλλία, αν ενικώτο εις αυτίν τόν πόλεμον...

Αυτά φρονώ, αυταί αισθάνομαι δια τους δύο έμπολέμους λαούς. Δεν μισώ κανένα. Και τους δύο τους αγαπώ. Άλλά πρώτα την Γαλλίαν! Το ίδιον θα σας έλεγα, αν μ' έρωτούσατε και δια την Άγγλίαν, την Αυστριαν, την Ρωσσίαν, την Ίταλίαν. Πρώτη ή Γαλλία! Εις την καρδίαν των Έλλήνων, εύθως μετά την Έλλάδα!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 351)

Τὴν ἐπαύριον, ἡ γράφα θεία εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Λαρόξ, ὁ ὁποῖος, μὲ μυσρίας προφυλάξεις, τῆς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐπληροφόρηθη περὶ κάποιων «λωποδυσίων» ποῦ θὰ συνέβαιναν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ἐγκιέν, ὅτι ἐσπευσε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς, ἀλλὰ ὅτι, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τὴν συνουσία νὰ φύγῃ κρυφὰ καὶ νὰ κησυσίῃ καμμιά δεκαπενταετῶν ἡμέρας.

Ἡ γεροντοκόρη ὀλίγον ἐλείψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐδέησε νὰ τὴν κρατήσουν τρεῖς σχεδὸν ὥρας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἐγκιέν, ὅπου εὐρίσκειτο καὶ ὁ κ. Κράμπ, καὶ ὁ Ἐρβελίν, καὶ, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖον, ἕνας ἄλλος, ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐκτύταζε διαρκῶς τὴν δεσποινίδα Ντερικ καὶ κατόπιν ἐρριγγε τὰ μάτια του εἰς ἕνα χαρτί, ὅπου κατὶ ἐσχεδιάζε...

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ νεαρὰ ὑπηρετρία ποῦ εἶχε συνοδεύσῃ τὴν δεσποινίδα Ντερικ, ἐπέστρεψε μόνη εἰς τὸ Ἐγκιέν. Ἡ γράφα θεία ἐπῆγε νὰ μείνῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐξαδέλφης τῆς, τῆς κυρίας δὲ Πλερβίλλ, εἰς τὸ πάρκον Μονσώ. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης, ὁ Ἐρβελίν ἤρριψε νὰ ἐκτελή τὰ σχέδιά του καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ποντικοπαχίδα του...

17.— Ὅπου ὁ Πλὸν καλεῖ τὸν Ἐρβελίν πρὸς βοήθειαν.

Τὸ πρωὶ τῆς 6 Δεκεμβρίου, ἕνα φορτηγὸν ἀμάξι τοῦ σιδηροδρόμου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς δεσποινίδος Ντερικ εἰς τὸ Ἐγκιέν. Οἱ δύο ἀμαξιάδες ἐξεφόρτισαν ἕνα θαρῆλι μὲ σιδερένια στεφάνια καὶ τὸ ἐμπασαν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀμαξιάδες ἦτο ὁ Ἐρβελίν, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἄλλος ἔφυγε μόνος μὲ τὸ ἀμάξι.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς ἐκείνην τὴν βίλλαν. Ἀλλίως τε, διὰ τὸ τηλεφώνου, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἡ δεσποινίδος Ντερικ, ὁ Ἐρβελίν ἤμποροῦσε νὰ συνεννοηθῇ εὐκόλως μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος Λαρόξ εἶχε παρακαλέσῃ τὸν κόμητα δὲ Πλερβίλ νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἐπὶ τοῦ πάρκου Μονσώ, τὴν γηραιάν του ἐξαδέλφην, τῆς ὁποίας ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ. Καὶ ὁ κόμης ἐδέχθη προθύμως. Ἐν τούτοις, τὴν 9 Δεκεμβρίου, μία ἀμαξία νοσοκομείου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν βίλλαν. Οἱ δὲ δύο νοσοκῆροι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δουβάλ με-

τημριεσμένοι, κατεβίβασαν τὴν δεσποινίδα Ντερικ καὶ τὴν μετέφεραν, κρατοῦντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας των, μὲ μεγάλας προφυλάξεις.

Ἐφαίνετο πολὺ ἄρρωστη. Εἶχε τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἐξέφραζαν τρόμον...

Εἰς τὰς 9, 10 καὶ 11 Δεκεμβρίου, τάπογεύματα, τὴν εἶδαν ἐπανειλημμένως εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς, ἐξ οὗ ἐσυμπέραναν ὅτι ἐπῆγαινε καλλίτερα.

Τὴν 11 Δεκεμβρίου, ὁ Ἐρβελίν, μετημριεσμένος εἰς ὑπηρετὴν κρεοπωλείου, ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν βίλλαν, ἔταν εἶδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐπεδιόρθωνε κάποιαν βλάβην τοῦ ποδηλάτου του. Ὁ ὑπηρετῆς τοῦ κρεοπωλείου, χωρὶς νὰ φανῇ δίδων τὴν παραμικρὰν προσοχὴν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰνα-

«Εἶδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην...» (Σελ. 360, στ. β')

γνωρίσῃ τὸν Γατομύτην. Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἦτο μετημριεσμένος εἰς ποδηλάτην.

Ὁ Ἐρβελίν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

«Ἀμὰ ἐπῆγεν ὀλίγον παρακάτω, ἐγύρισε μὲ τρόπον τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μεγάλῃ του χαρὰν εἶδεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ντερικ, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν τῆς. Ὀλίγον ἔμεινεν ἐκεῖ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὁ Γατομύτης ἐπρόσθασε νὰ τὴν ἰδῇ καλὰ...

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἐρβελίν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ποδηλάτης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Εἶχε γίνῃ ἀφαντος, ἀφοῦ εἶδε βεβίαιως ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ ἰδῇ... Τότε ὁ Ἐρβελίν εἰσῆλθε θαρραλέως μὲ τὸ πανέρι τοῦ κρέατος ἐπὶ τὸ κεφάλι.

Ἡ νεαρὰ ὑπηρετρία τοῦ ἔδωσεν ἕνα τηλεγράφημα, ποῦ εἶχαν φέρῃ πρὸ ὀλίγου

διὰ τὴν κυρίαν τῆς. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸ ἀνοίξε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ μου θεία, ὁ πατέρας μου εἶνε ἀσθενὴς καὶ ἀναχωρῶ σήμερον εἰς Βρεττανίαν, ὅπου θὰ μείνω δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπιστρέφων, θὰ περάσω νὰ σὰς ἰδῶ. Ὁ ἀφωσιωμένος ἀνεψιὸς σας

«Γεώργιος Ντερικ»

— Τὸν κατέργαρο! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικὸς. Τὶ ὠραῖα ποῦ τὰ καταφέρνει! Φεύγει τώρα διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐν ἄλλοθι (*) καὶ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ, ἄς προσέξωμε! Φαίνεται, ὅτι ἦλθεν ἡ μεγάλη ὥρα.

Τὸ ἴδιον βράδυ, ὁ Ἐρβελίν ἐπῆρε τὰ μέτρα του: Ἀπέπεμψε τὰς δύο ὑπηρετριάς καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν βίλλαν μὲ τὴν... δεσποινίδα Ντερικ, τὴν ὁποίαν εἶχαν βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.

Ὅταν τὴν ἄφισε κατόπιν καὶ ὁ Ἐρβελίν, ἡ γεροντοκόρη τὸν ἐκτύταζεν ἐξεργόμενον ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς, μὲ τὰ δακρυγόνα τρομαγμένα μάτια τῆς...

Ὁ ἀστυνομικὸς, μὲ πολλὰς προφυλάξεις, κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπῆγε νὰ κηρὶ καρτέρι παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μέσα εἰς μίαν βαρκοῦλαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκρυπταν τὰ παρόχθια ὑψώματα καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν θάμνοι.

(Ἔπειτα συνέχεια).

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

Τρέχει, κυλάει ἡ βαρκοῦλα μας
Μὲ τὸ γοργό τῆς βῆμα,
Κι' ὄλο στολίζει τὸ τιμόνι μας
Μ' ἄρρους τὸ κύμα.

Τρέχει, κυλάει καὶ πίσω τῆς
Ἄφινει τ' ἀκρογιάλι
Φεύγει ἀνοίχτὰ μέσα στὸ πέλαγο
Μ' ὄρηι μεγάλη.

Στὴν ἡρεμὴ τῆ θάλασσα
Τὰ φῶτ' ἀπ' τὸ λιμάνι
Μία λάμψι ρίχνουσε τρεμόδουστη
Ποῦ ὡς πέρα φτάνει,

Καὶ πέρνουσε τὴ λάμψι τους
Στὴν ἄμμο τὰ κοχύλια
Καὶ λές πῶς φέγγουν μέσ' τῆ θάλασσα
Ἀστέρια χίλια.

Σὲ λίγο πιάνει ἐλδὸδροσο
Τάγερτι, καὶ σπιλιάδες
Τὴ γυάλινη ἀδελκάνου θάλασσα
Χίλιες χιλιάδες.

... Καὶ τρέχ' ἡ βάρκα γρήγορα
Καὶ δὲν ψηφάει τάγερτι
Νὰ πᾶν ποθεῖ μίαν ὥρ' ἀρχίτερα
Ἐκεῖ ποῦ ἔρεει.

Βαρκοῦλα, ὦ, πάντα τρέχε με
Μὲ τὸ γοργό σου βῆμα,
Νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία στὰ πλάτια σου
Ἡ καὶ τὸ μνημα...

Ι. Χ. Χέλμης.

(*) Νομικὸς ὄρος, λατ. alibi. Ἀπουσία τοῦ ἐνοχοποιουμένου ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀποδεικνυομένη διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἰς ἄλλον. — Σ. τ. Μ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ἡ ΘΥΕΛΛΑ

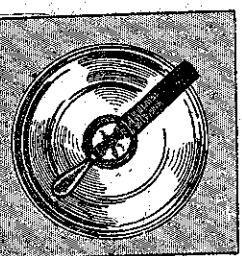
(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 352)

Ἡ ὑπόθεσίς μας ὅτι ἦτο δι' ἡμᾶς, διεψεύσθη. Εἶχον σταλῆ ἐπιτηδες εἰς νὰ παραλάβωσι τὰς δύο διαθεριζούσας οἰκογενείας, κατὰ τὴν σιγμιαίαν γαλήνην. Ὁ ἀδελφός μου, ἰδὼν τὸν καλόγερον νὰ τρέχῃ διὰ νὰ καταβιβάσῃ τὰ πράγματα, ἤρριψε νὰ φωνάξῃ καὶ αὐτός. «Τώρα ἦτο καιρὸς! Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς κλείσῃ, καὶ θὰ πεθάνωμε τῆς πείνας!» Ἡ μητέρα μου ἀμφεταλαντεύετο. Ἡ θεία μου, ἀνηκούσασα πρῶμην, τὴν παρεκίνηει νὰ φύγωμεν πρὸ πέντε ἡμερῶν βάρκα δὲν ἐπλησίαζε! Μᾶς ἠγγείρετο μία ὄρηι, στρεφομένη κυρίως πρὸς τοὺς οἰκέτους* μας, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐνομίζαμεν, μᾶς ἐλησμόνησαν.

Ἡ μητέρα μου ἔμενε μέχρι τέλους ἀναποράσιτος. Νὰ φύγωμεν; Ἀλλὰ πῶς; θὰ ἐχωρούσαμεν καλὰ-καλὰ; Νὰ μείνωμεν; Τέσσαρες μόνοι, μὲ τὸν καλόγερον πληγίως; Καὶ ἐν τούτοις ἐμείναμεν. Ἴσως καλωσυνέψῃ, ὅποτε θὰ ἐφεύγαμεν πάραυτα,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

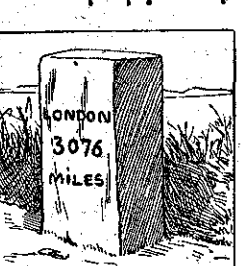
Ἄγνωριστη φωτογραφία

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσετε τί παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκὼν. Καὶ ὅμως τὸ εἰκονιζόμενον ἀντικείμενον εἶνε κοινότατον καὶ

πασίγνωστον: Μία φιάλη ὕδατος σέλτς (σίφων), φωτογραφημένη ἀπὸ ἐπάνω!

Περίεργον ὄροσημον

Ποῦ νὰ εὐρίσκειται τὸ ὄροσημον τοῦτο, ὥστε νὰπέχῃ τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ Λονδίνον; Ὅχι βέβαια εἰς τὴν Ἀγγλίαν; Λοιπόν, τὸ ὄροσημον τοῦτο

εὐρίσκειται εἰς τὸ Σκούρ Χίλλ τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέχει τῶντι ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν Μητρόπολιν 3,076 μίλια ἢ 4,936 χιλιόμετρα!

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

καὶ ἄς ἐγάνομεν αὐκαὶ τὰ μπάνια καὶ τὰ καλά τους!» Ἡ μητέρα μου εἶπεν ἠσυχώτερα εἰς τὸν ἀδελφόν μου: «Ἄφησε, παιδί μου, αὐριο θὰ εἶνε καλλίτερη ἡμέρα! Νὰ φύγωμε τώρα μὲ τὴν τρικυμία; νὰ φύγωμε αὐριο, νὰ πᾶμε ὠρατὰ! Αὐριο θὰ εἶναι καλωσύνη! Κι' ἔννοια σου ἐσὺ, παιδί μου, γράφω ἐγὼ ἕνα γράμμα ἐπὶ τὸν μπαμπά σου, καὶ θάρῃ τρεχάτος νὰ μᾶς πάρῃ! Σῶπα, μὴν κλαῖς. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω!»

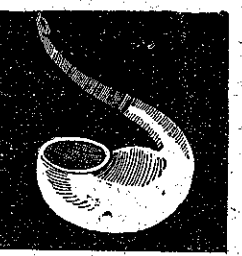
Καὶ πραγματικῶς ἐγράψῃ τοιοῦτον γράμμα. Ὅταν ἡ οἰκογένεια ἡ διαμνέουσα εἰς τὸν λόφον, ἦλθε νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ μητέρα μου εἶπεν εἰς τὴν φίλην τῆς τὸ παραπόνον τῆς, ὅτι δὲν τὸ ἐπερίμενε ποτὲ ἀπὸ αὐτὴν νὰ τὴν γελίσῃ ἔτσι. Αὐτὴ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τετριμμένων τιῶν λέξεων, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τέλος ἀπεχαιρετίσθησαν. Τὸ γράμμα ἐδόθη. Μετὰ μικρὸν αἱ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν ὅσον ἐπροχωροῦσαν, ἐνομίζομεν ὅτι ἐφεύγαν αἱ ἐλπίδες μας. Ὁ καλόγερος, ὅταν ἐφυγεν, ἀνέθῃ ἐπίνω, εἰσῆλθε καὶ ἐκλείδωσεν. Ἡμεῖς ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν θύραν ἀκόμη ἀρκετὰ, παρακολουθοῦντες διὰ τοῦ

βλέμμου τοῦ αὐτῆς, ἐνῶ διεσκέλεζον τὰ βουβὰ φουσκωμένα κύματα. Εἰσῆλθον εἰς τὸν λιμένα ἐφαίνοντο καθαρά. Ὑστερα εἰσῆλθομεν καὶ ἡμεῖς. «Πᾶνε, μπήκανε!» ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, μας. Ἡρριζα νὰ πληττω καὶ ἐγὼ. «Ὅταν ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι, κανεὶς δὲν ἔφαγε ἀμὲ τὰ σωστά του», οὔτε ἐγὼ ἐπίσης. Ἡ μητέρα μου ἐστενοχωρεῖτο: «Τώρα τὰ ἐγύρισε καὶ αὐτός. Ἀντὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἠσυχᾷ τὸ μικρό...»

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνόμισα, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς ἀπόγνωσιν λυπημένος διότι τὴν ἐλύπησα, ἐξηπλώθην πλησίον τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μου διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. Μὲ ὄλον τοῦτο, ἂν καὶ αὐτός—καὶ τὸσον στενοχωρούμενος—ἐκοιμήθη γρήγορα, ἐγὼ ἔμεινα ἀγρυπνος ἐπὶ πολὺ. Ὁ πάταρος τοῦ ἀπαύστως θραυρμένου κύματος καὶ οἱ γογγυσμοὶ τοῦ ἀέρος, ἔκαμαν νὰ αἰσθάνωμαι μελαγχολίαν, μόνωσιν. — Ἐσυλλογίζομην ὅτι ἀπέναντί μας ὠργιάζεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις—μὲ αἰσθημα λύπης ἡδῆ, διότι εἶχα ἀπρακρυβθῆ ἀπὸ αὐτὴν, — ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ μόνοι...

Τέλλος Ἄγρας

Ἡ πίπα τοῦ σωφῆρ

Ἐνας πλούσιος ἰδιοκτῆτης αὐτοκινήτου ἐπένοησε τὴν παράδοξον αὐτὴν πίπαν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη «πίπα τοῦ σωφῆρ». Εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἀνεμον νὰ φυσᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σωφῆρ, ὅταν τὸ αὐτοκίνητον τρέχῃ μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ δυστυχημένος αὐτὸς ἀνθρώπος μὲ τὸ κομμένο πόδι, ἔχασε τὰ δεκανίκια του. Μήπως τὰ βλέπετε πουθενά;

β') Παίγνιον

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1918

A	PH	OS	XH	TPP
ΓΕΙ	NI	ME	KH	ΣΟ
KH	ΜΑΓ	TI	ΔPI	A

Νὰ συνχρωμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ οὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρες θάλασσαι τῆς Εὐρώπης.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Je suis le capitaine des vingt - six ;
Sans moi, Paris serait pris.

δ') Ἀίνιγμα

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ μεγαλώνω,
Μοῦ προσθέτεις καὶ μικραίνω.

Ἀζητωσι: Αἱ λύσεις—δουωδμήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνουδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α') Κόνωρ, ψιττακός, νήσσα, ἱεράξ, ἀηδὼν, ταῶς. -- β') Le serviteur qui suit son maître.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ
Ξύπνα, του κόσμου ζηλευτή
πεντάμορφη νεράιδα!

Μύγδαλο! Ένα μύγδαλο!
Ξεψε, το έφαγε, το μά-
ζεψε, το έφασε με μιά πέτρα και το έ-

Έτρεμα από τον φόβον μου,
έναν έτύχαινε να παράσω νύκτα από το νεκροταφείον.
Δέν θα έτολμούσα δέ ποτέ να έμβώ ούτε

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1914

1.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Α' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ανακήρυξις των 20 ύποψηφίων της Α' τριμηνίας

- Μέχρι της 30 'Απριλίου τελευταίας ημέρας της όρισθείσης δια την πρώτην προκριματικήν εκλογήν
προθεσμίας, ελήφθησαν 624 ψηφοδέλτια.

2.—ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΠΙΛΟΙΠΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1914

ΤΑ ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΑΠΟ 8ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ένεκα των ανωμαλιών, τας όποιας επέφερον εις την εκδοσίν μας η άπεργία και ο πόλεμος, δέν κα-
τωρόθη φέτος να διεξαχθί το Δημψηφισμα των Ψευδωνύμων κανονικώς.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥ 1914

(Όνοματεπώνυμον εκλογέως)
(Ψευδώνυμόν του, άν έχη)

Έκ των ψευδωνύμων της Διαπλάσεως, τα όποια ενεκριθήσαν από
της Β' Τριμηνίας του 1914, ήτοι από του 14ου φύλλον μέχρι σήμερα,

Κάθε ψηφοδέλιον εκλογέως, μη έχοντος ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύεται από δεκάλε-
πτον γραμματόσημον, άν εινε συνδρομητής ή αδελφός συνδρομητού, και από τριακοντάλεπτον,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 δόδος Ευριπίδου
την 10ην Νοεμβρίου 1914.

ΑΠΟ λίγα λόγια στον καθένα σήμερα, διότι
με το Δημοψήφισμα δέν μένει πολλός τόπος.
Και πρώτα, σάς αναγγέλλω με μεγάλην μου
θλίψιν τον θάνατον της αγαπητής μας φίλης Βι-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρέσιας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : Εξωτερικού :

Ετησία δρ. 8,— Ετησία φρ. 10,—
 Εξαμήνιος 4,50 Εξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—
 Αι συνδρομαί άρχόνται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εβριπίδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 22 Νοεμβρίου 1914

Έτος 36ον.—Άριθ. 51

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια—Ίδε σελ. 360)

Δεν είχαν κυτπήση ακόμη τὰ μεσάνυκτα, όταν ήκουσεν εις τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λίμνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαίν-Γιρασιέν, τὸν κρότον ἐνὸς αὐτοκινήτου.

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε: Ὁχ ἦτο βέβαια, ἐσυλλογίσθη, ἡ συμμορία τῶν κακούργων, ποῦ ἤρχετο νὰ δολοφονήσῃ τὴν πλουσίαν γεροντοκόρην. Διότι τὸ αὐτοκίνητον ἐστραμμάτησεν ἐξαφνα ἐκεῖ, μέσα στὰ χωράφια.

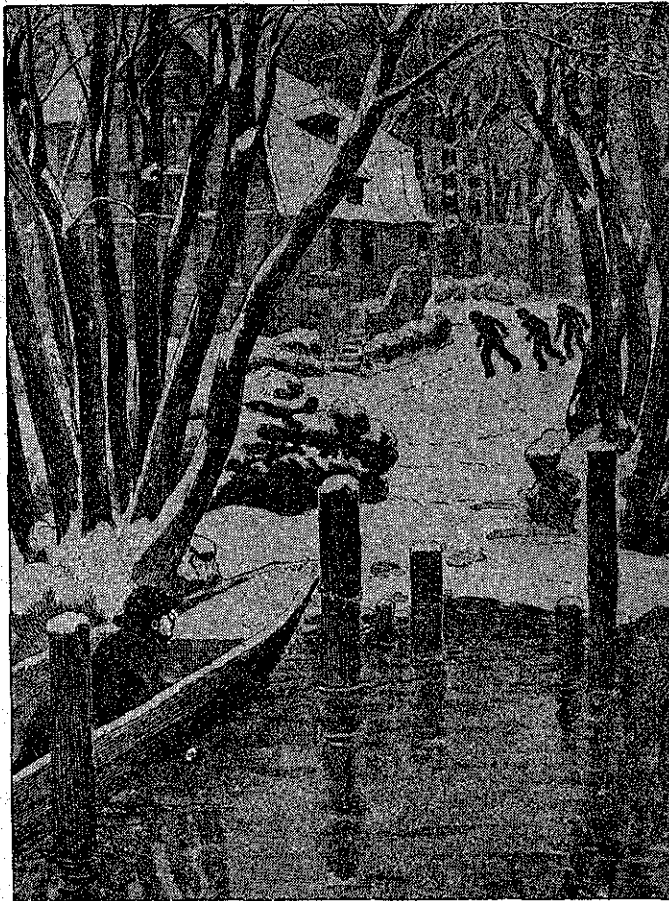
Πόσοι νὰ ἦσαν ἀρὰ γε; Αὐτὸ ἐνδιέφερε προπάντων τὸν ἀστυνομικόν, διότι ὅλον τὸ σκεδῖόν του ἐδασίζετο ἐπὶ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν κακούργων. Πόσοι νὰ ἦσαν . . .

Ἐπερίμενον ὡς μισὴν ὥραν. Ἡ ἀνυπομονή του μετεβλήθη εἰς ἀγωνίαν. Ἐπιτέλους! Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν κρύπτην του, πλησίον τῆς βίλλας, ἤκουσε κρότον. Ἦσαν αὐτοί!

Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαίλαψ εἶχον τῶνδ' εἰςχωρήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπου ἐνόμιζαν ὅτι ἡ δεσποινὴς Ντερίκ θὰ εὐρίσκατο εἰς τὸ βαρὺ πᾶντοσε πρωτοῦνι.

Ὁ Πλόκ ἀναπτει τὸ ἡλεκτρικὸν του φαναράκι καὶ διευθύνει τὸ φῶς κατὰ τὸ κρεβάτι.

Οἱ τρεῖς κακούργοι βλέπουν τότε τὴν γραίαν ἐξυπνήν, μετὰ τὰ μάτια δ'ἀνοικτα, γουρλωμένα, καὶ μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐκφράζοντα ἀγωνίαν.

Ὁ Έρβελιν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγωνίαν. . . (Σελ. 365, στ. γ')

ΤΟ 370Ν ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 370ν αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήξει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΩΣΟΥΝ ἑγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης ἀνυπαρξίας ἐγγράφων κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον ἕως τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθὸς ὁμοίως, εἰς ἄλλο, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνωνται ἈΛΛΗ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δόρων ποιμῶν, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀοιδμ. τοῦ ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἔ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐντὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφομένοι νέοι μετὰ τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαφελήθουν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλάδιῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγωτέρας τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ὅσοι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[IIA — III]

Κῆμα, Ἡρώα τοῦ 1913, Θέμε Βανιώτη, διέχεσθε ἀνταλλαγὴν μαζί μου;— Διεύθυνσις: Δαφνολαδά, Καλλιθέαν, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαγευμένο Ρόδον, Γ. Α. Κοκκιώτης, Θεόδ. Ζουμπός.
 ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
 ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυρόπουλος.
 ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγῆσ. Χρ. Λύδας, Βρασ. Χρ. Λύδας.
 ΒΕΡΟΙΑΣ: Κυματοβόλος Ποσειδῶν.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Στυλ. Α. Καρμπαλιώτης, Τάνης Γαϊδάς.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλεῖς.
 ΠΑΤΡΩΝ: Μαντίνα Παλαγιαννοπούλου Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Γλαῦκος Ὁ Πατριεῖς, Αἰλ. Γ. Κυριακοπούλου (41. 47).
 ΠΥΡΓΟΥ: Γεωρ. Ν. Παπαμιχαλάπουλος.
 ΣΥΡΟΥ: Σπ. ε. Ι. Κολοκοῖτης, Γεωρ. Κ. Πολιτῆς.
 ΞΑΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐκταλόφου.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Ν. Σφακιανός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Σόφῳ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΚΟΛΟΚΟΡΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργόφην διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.]

1. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Στρατηγὸς Ἀθηναίος. 4. Ἀρχαῖος ἰατρός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Ζῶον φορητόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυρίας

526. Ἐπιγραφὴ

Υ Ρ Ψ Ο Α Ο Χ
Ο Ρ Ο Φ Ι Ψ Ρ
Ι Κ Β Σ Φ Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδαίου Ρήνου

527. Φωνηεντόλιπον

Θρον - χρ - ελ - ρν - στ - μν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸν τῆς Λέσβου

528. Γρίφος

NP + 1 1
 0 + 1 οἶκ

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου. 35.

370. Μύκονος (μῖ, κῶνος).— 371. Στίος. Τίτος.— 372-374. 1, Ἡ Ἀγκυρα. 2, Ἡ Ἀντιγόνη. 3. Ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Κοῦ.

375. Γ Α Δ Η 376. Α Θ Ι
 Α Ι Α Σ Α Ρ
 Α Α Μ Α Α Ο Ι
 Η Σ Α Υ Σ Η Κ Ο Σ

377. ΣΟΥΗΔΙΑ (ῥόδος, υἱός, ἡδύς, δάσος, λού, Ἀσία).— 378. ΝΑΝΟΣ-ΣΑΝΟΣ (Νότος, τάλαι, Δαίμος, πόντος, Σάμος).— 379. Ζῆ, χύτρα, ζῆ φίλα.— 380. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ (Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἐν δήμῳ).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδειος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδειος φρ. 7—Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 8—Χρυσόδ. φρ. 10.

τὰ ζητηθέντα· δὲν ἔγω πολλοὺς· ἐσὶ δὲ τοὺς κάμης; Κῆμα τοῦ Ἰονίου (ἔστειλα) Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν (ἔλαβα καὶ τὴν εἰμὲν ἐν τάξει· εὐχαριστῶ). Ἐνδοξὸν Σοῦλι (εὐχαριστῶ) γάρτην καὶ ἀπόδειξιν ἔστειλα) Ἀγγελικὴν Μπ. (τὸ ψευδώνυμον) θὰ σοῦ ἐγγριθῆ εἰς τὸ ἰον φύλλον χαίρω πολὺ πὺ θὰ λαμβάνης μέρος εἰς ἔλα· καὶ ἄμα ξανάλλης εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλα νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς) Γιαννάκη Παι. (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ γάρτην ἔστειλα) Γ. Κ. Κοί. (δὲν ἀρεῖται αὐτὴ ἡ δὴλωσις) πρέπει νὰ σημειώνης τὴν ἡλικίαν σου εἰς β, τι μοῦ στέλλεις διὰ διαγωνισμὸν) Ν. Ι. Κοκκ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐπατήρη τοῦ Ὁραίου (ἔχει καλῶς) Ἀγγλὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Διλλικαν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) βραβεῖον ἔστειλα) Ὁνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐνεόργησε λοιπὸν ὅσον ἠμπορεῖς· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (τὶ δυστύχημα! σήμερον, ὡς βλέπεις, γράφω γάρτην ἔστειλα καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεοργείας) Θαλασσοπόλι τοῦ Στόλου (οὔτε ὅταν κατὰγγέλλωνται δὲν ἠμποροῦ καὶ κάμου τίποτε· θὰ μοῦ ἔλεγον: διατὶ πιστεύεις τὸν Α ἢ τὸν Β; καὶ ὄχι ἐμὰς τοὺς ἴδιους; καὶ τότε θὰ ἤθελα βεβαιωτικὰ, καὶ τρέχα γόρως!) Πρωγκλιπῶσιν τῶν Διλλικῶν, Δαφροστεφῆ Βασιλέα κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ἰανουαρίου.

520. Δεξιόγραφος

Τὸν κλεινότερον Ρωμαίων Μ' ἄνη ὠρεῖται ἂν στολίσῃς. Τῆς Μικρῆς Ἀσίας πόλιν Γνωστοτάτην θάνακστῆσθ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχάτου

521. Συλλαβόγραφος

Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακῶβ Με ἔσθρον συνήνθη. Κ' εἰ; τῶν μεγίστων ποιητῶν Τοῦ κόσμου ἐφανερῶθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλφίος

522. Στοιχειοτονογράφος

Ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς Κ' ἐναΐφωνην προσθέσῃς. Ρωμαίων αὐτοκράτορα Ποῦ ἔτρεμεν ἢ Κτίσις, Εὐθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεῖκου

523. Αἶνιγμα

Κτίριον μέγα τὸ οὐδέτερόν μου Κοινὸν ἐστὶ ἄστυ τῆς Παλλάδος. Ἄν λάθῃς δὲ τὸν πληθυντικόν μου, Πόλιν θὰ κάμῃς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

524. Ἀστήρ

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἱματοβόσκτου Κύπρου

525. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν γνωστοτάτην βασίλοπαιδα: